

The cover features a central illustration of a woman with long dark hair, wearing a blue tunic and a red patterned vest. She is holding a sword with a blue hilt and a brown scabbard. Her right hand is raised, palm facing forward, as if casting a spell. The background is a dark, stormy sky with bright blue lightning bolts. The overall color palette is dominated by blues and greys, with the red of her vest providing a focal point.

LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

DRUHÁ ČASŤ

SAMA ZA SEBA

artis
omnis

GWIND

DRUHÁ ČASŤ

SAMA ZA SEBA

Venujem všetkým, ktorí mi svojimi radami,
kritikou či zdieľaním dôležitých faktov
pomohli nájsť správnu verziu tohto príbehu.

Lívia Hlavačková © 2021
Cover © Martin Luciak, 2021
Slovak Edition © Artis Omnis, 2021

ISBN 978-80-8201-110-7

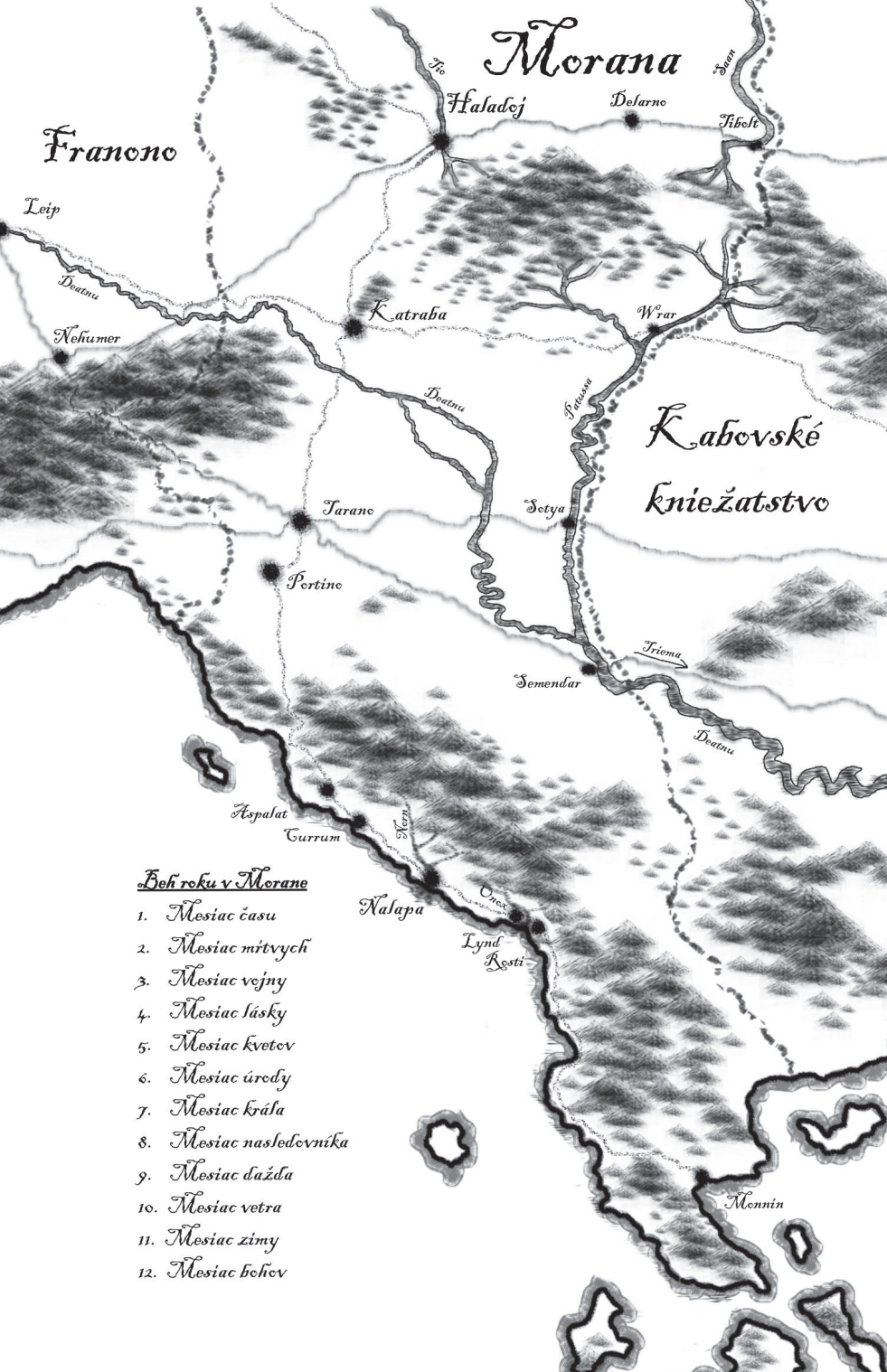
LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

DRUHÁ ČASŤ

SAMA ZA SEBA

artis
omnis

Franono

Morana

Haladej

Delarno

Fibelt

Leip

D'atnu

Nohumer

Katraba

W'ar

Kabovské
kniežatstvo

D'atnu

F'arassa

Tarano

Setya

Pertino

F'rioma

Semendar

D'atnu

Aspalat

Currum

F'len

Nalapa

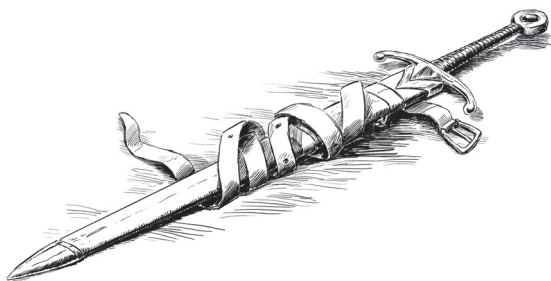
Onar

Lynd
Kesti

Mennin

Beh roku v Morane

1. Mesiac času
2. Mesiac mŕtvych
3. Mesiac vojny
4. Mesiac lásky
5. Mesiac kvetov
6. Mesiac úrody
7. Mesiac kráľa
8. Mesiac nasledovníka
9. Mesiac dažďa
10. Mesiac vetra
11. Mesiac zimy
12. Mesiac behov

VOJNA MYSLÍ

Vzduch sa tak rozhorúčil, že sa sotva dalo dýchať, no Anna sa aj tak chvela. Odtiahla sa od nahého Adora, spiaceho na slame vedľa nej, a schúlila sa do kľbka. Plakala najtichšie, ako dokázala. Slzy jej kvapkali na ruky, tiekli pomedzi prsty, ktorými si zakrývala tvár.

Zvonka sa ešte stále ozývali rozhovory nehumerských vojakov, ktorí si pri Veľkom ohni, oslave konca mesiaca úrody, užívali poslednú pokojnú noc. Čoskoro mali vyraziť do vojny, hoci sa ich priamo netýkala. Mali pomôcť Morane proti Čiernym mágom. Zjavne im neprekážalo, že v plameňoch horí telo pána Owimma, brata ich grófa a veliteľa Elaju. Nerozumela im. Jej sa zo smradu spálených šiat, chlpov a mäsa, zo spomienok na odporného muža, pri ktorom si toľko vytrpela, dvíhal žalúdok. Skutočnosť, že zomrel jej rukou, jej nedovolila zaspáť.

Príkaz znel spáliť Owimmovo telo priamo vo Veľkom oni. Šľachticov v krajine a rovnomennom meste Nehumer sa nepatrilo spoločniť pomocou mágie červeného mesačného kameňa. Tušila, že magik Nyeu, ktorý jej dával Dar reči Nehumeru a ošetroval jej zbičovaný chrbát, rozkaz neposlúchol. Všetkých ich nahnali k ohňu vzdať úctu mŕtvemu, ktorý si za svojho života žiadne podobné prejavy nezaslúžil. Nyeu stál kúsok od nej, oči upieral pred seba, ruku mal strčenú vo vrecku a tváril sa rovnako nezúčastnene ako ostatní. Ona však cítila záchvevy jeho mágie. Odkedy sa zjavila v tomto čudesnom svete, vnímala miestnu mágiu inak než ostatní.

I teraz to tak bolo. Navyše videla, že sa Owimmovo telo scvrkáva rýchlejšie, než by malo. Napadlo jej, či si to všimol aj Ador. Práve on ju svojho času učil, ako sa zbavovať tela a krvavých škvŕn z oblečenia, a upozorňoval ju, že oheň nie je pri spaľovaní mŕtvych ani taký rýchly, ani dôkladný, ako si ľudia myslia.

Pri tej spomienke sa striasla. Mŕtvola, krvavé škvŕny, jej ruky zabodávajúce dýku do nehybného človeka...

„Čo som to spravila?“ zašepkala do noci, zháčila sa a strelila pohľadom po Adorovi. Ďalej ležal na bruchu, jeho svalnaté telo sa lesklo potom, dlhé plavé vlasy mu padali do neholenej tváre s rovným, úzkym nosom a hranatou bradou. Zelené oči mal zatvorené, z otvorených úst mu tiekla slinka. Ani sa nepohol.

„Už nechcem bojovať. Nechcem zabíjať. Prosím, vráťte ma domov. Ja už... nechcem,“ prosila ticho.

Samozrejme, že sa nič nestalo, ako vždy, keď takto žiadala mocnosti, ktoré ju sem preniesli, aby ju prestali týrať a vrátili ju do bezpečia. Ďalej sedela v podkroví nehumerských kasární vedľa spiacieho Adora. Horúci letný vánok jej opäť priniesol do nosa štiplavý pach Owimmovho obhoreného tela. Naplo ju. Zaťala zuby, zavrtila hlavou.

Nechcela znova a znova premýšľať, koľkí zomreli jej pričinením. Okrem Owimma zabila všetkých ostatných v súboji. Najskôr v Tarane počas jej prvej úlohy, neskôr pri pokuse o útek z nehumerského paláca, kam ju Owimmo uniesol. Ako volali toho posledného? Terlak? Áno, tak nejako. Striasla sa. Nie, nechcela už myslieť na násilie, ktoré ju obklopovalo, odkedy sa v tomto prekliatom svete zjavila. Chcela ísť konečne domov, a ak nie domov, tak aspoň niekam, kde by bola v bezpečí, kde by nemusela viac bojovať a zabíjať. Existovalo tu vôbec miesto, kde by jej nehrozili smrťou, bolesťou, väzením a nenútili ju pripravovať iných ľudí o život? A ak áno, zaslúžila si na také miesto ísť – ona, vrahyňa?

Chrezz stála pri otvorenom okne v dobytom hrade v prístavnom moranskom meste Nalapa. Na nádvorí práve doháral Veľký oheň.

Moranskí sluhovia ho zapálili podľa svojich tradícií na oslavu konca mesiaca úrody. Jej vojaci, zverbovaní v Kabovskom kniežatstve na východ od Morany, nemali takýto zvyk, no rozhodne sa nebránili príležitosti vyhodiť si z kopýtka. Ranný vzduch jej príjemne chladil peknú tvár s vystúpenými lícnymi kosťami, belostnou pokožkou, drobným noštekcom a krvavočervenými perami. Okolím sa širil pach alkoholu, jedla a vývratkov, ktorý sa miešal so vždy prítomným smradom vojenského tábora. Prespávala tu síce iba malá jednotka určená k obrane hradu, no i tí vedeli spraviť riadny neporiadok.

Keď sa rozvidnie, budem musieť zasa zísť do stanov k mužom, nech celkom nezvlčia, pomyslela si a dopila posledný hlt z lahodného červeného vína dozretého v dubových sudoch. Pozornosť princeznej nalapskej. *Ktovie, kam sa princezná podela aj s tými svojimi faganmi...*

Zagurg dorazil do Nalapy z Kabovského kniežatstva iba včera večer a s ním dve lode plné vojakov. Zverboval ich viac, no ostatných nechal v prístavoch Rosti a Lynd južne od Nalapy. Priniesol však nielen posily, ale i starosti. Napriek jej radám sa vybral do najväčšieho prístavu v knižactve, kde si ho, neprekvapivo, vystriehol knieža. Hlupák. Mali šťastie, že kniežatu sa ich vojna s Moranou, večnou súperkou Kabovského kniežatstva, hodila. Inak by to asi dopadlo úplne inak. Takto si knieža len nadiktoval podmienky svojej tichej podpory, vypýtal si časť vojenskej koristi a poslal s nimi päť mágov, aby mu mal kto priniesť peniaze. Tí piati mágovia ju znepokojovali. Predstavovali neovládateľný prvok v ich plánoch. Neverila, že knieža ich poslal len ako zberačov pokladov. Dala by krk za to, že majú aj iné zámery.

Pozrela na knihu plnú magických postupov, čo ležala vedľa karafy zašpinenej sadlinami z vína. Ak si dobre spomínala, túto získali v Katrabe u apatiekara. Alebo to bola iná? Tá o ochrane pred „mágiou užitou na stáda“? Túto mali možno od priekupníka v Haladoji. Kto si to mal pamätať?

Zdielanie mágie, pomyslela si pri pohľade na kapitolu, na ktorej bola kniha otvorená. Niečo, čo by jej učiteľ a vážený mág v Kabovskom kniežatstve Tbaro, nikdy nedovolil.

„Čo ak nebudú súhlasiť?“ spýtala sa samej seba polohlasom.

Odpovedalo jej iba ranné ticho a chrápanie vojakov na nádvorí. O chvíľu sa jeden z nich lenivo pozviechal na nohy, dotackal sa k ohňu, vymočil sa do syčiacich plameňov a ospalo sa vydal do hradu. Svitanie značilo, že je čas vymeniť zem za pohodlnejšie lôžko. Záviedela mu jeho bezstarostný spánok.

Včera so Zagurgom a s veliteľmi Ast'arom a Piadorom zvažovali svoje možnosti z každej strany. Jedného z kniežacích mágov sa rozhodli poslať s dvoma loďami plnými chlapov a zásob napred. Mali sa vyložiť v malom prístave pár dni plavby na sever od Nalapy, odrezať Nehumerčanov od moranského vojska a po pevnine tiahnuť späť na juh. Ak sa ich správy nemýlili, Morančania už vyrazili z kráľovského mesta Haladoj. Po dláždenej ceste spájajúcej sever a juh Morany mohli doraziť do Nalapy tak o mesiac.

Netušila však, čo spraviť s ostatnými štyrmi kabovskými mágmami. Čo ak im nebudú chcieť pomôcť?

„Možno by mohli padnúť v boji,“ zamrmlala si popod nos.

„Hovorili ste niečo, pani Chrezz?“ spýtala sa Rija, dcéra starostu mesta Rosti, ktoré sa vzdalo bez boja. Vzala ju zo sebou ako záruku, že Rosti nebude robiť ťažkosti. Susedné mesto Lynd, naopak, dobyli a zlomili. Tak ako každú noc, aj túto spala Rija pri nohách Chrezzinej posteľe ako posledná slúžka.

„Nie... i keď vlastne áno. Zbaľ si veci. Nevieť ešte presne kedy, ale čoskoro ťa vrátim rodičom, ako som slúbila. Včera prišli posily. Sotva sa začnú boje s Moranou, chcem ťa ďaleko od seba. Posledné, čo potrebujem po boku, je zradná zmija ako ty.“

Rija zaťala päsť. Obe vedeli, prečo jej Chrezz venovala také tvrdé slová. Rija sa neustále snažila odpočúvať Chrezzine rozhovory a posúvala správy Nalapčanom. Bohovia vedeli, ako by to dopadlo, keby pred ňou Chrezz schválne netrúsila hlúposti. Zrejme by sa jej nikdy nepodarilo nájsť a zajať vodcov nalapského odporu, a tak zaraziť akékoľvek pokusy o oslobodenie mesta v zárodku.

„Ó, takto ostro hneď zrána?“ strhla sa, keď začula Zagurgov hlas. Netušila, kedy vošiel.

Jeho až neprirodzene krásnu, súmernú tvár špatili kruhy pod modrými očami a ryšavé strnisko, ktoré ešte nedostalo šancu stať

sa poriadnou bradou. Krátke tmavé vlasy mal mastné a ulízané dozadu, prostá košeľa mu vytrčala z ľanových nohavíc a páchol zmesou lacnej pálenky a drahého ružového oleja. Lahký, spokojný úsmev prezrádzal, že jeho zúbožený stav mu vôbec neprekáža.

Rija prebehla okolo neho a zmizla za dverami. Zagurg ich vzápätí za ňou zabuchol. Ostali sami.

„Hej, už dlho mi liezla na nervy. A ty si hore? Tak skoro? To sa na teba nepodobá.“

„Ani som nespál. Doháňal som zameškané,“ uškrnul sa spôsobom, z ktorého jej bolo zrejmé, že strávil večer v spoločnosti nejakej ženštiny.

Otrávene zagúľala očami, radšej sa však zdržala poznámok. Obrátila sa tvárou k nádvoriu pod oknom, myšlienky sa jej zatúlali späť k starostiam s ich plánmi. Nevyrušilo ju, ani keď Zagurg prišiel až k nej.

„Hm, myslel som, že sa na nádvorí deje niečo zaujímavé, keď tam tak zízaš... O čom toľko premýšľaš?“

„O všetkom...“

„Ach, Chrezz. Ja ti priveziem stovky chlapov ako posily do tvojej vojny o moranský trón, ktorý už máš takmer na dosah, a ty tu stojíš ako kôpka nešťastia? Čo je s tebou?“

Pokrútila hlavou. Ani jemu dnes nebola ochotná priznať, že má strach. Čo ak sa zasa voľačo pokazí? Čo ak bude musieť opäť so stiahnutým chvostom predstúpiť pred knieža alebo Tbara a znova ich žiadať o pomoc? Čo ak sem tých piatich mágov poslali práve preto, aby zabezpečili jej zlyhanie?

Nadýchla sa. Prinútila sa uvoľniť tvár. Pred Zagurgom nepotrebovala fingovať úsmev.

„Som len zamyslená, Zagurg. Uvažujem, čo s tými kabovskými mágmi, ktorí s tebou prišli. Rada by som ich využila pre naše plány, neviem však, ako ich oslovím, aby som dosiahla svoje.“

„Á, to sa nejako spraví,“ mávol rukou Zagurg. Dnes mu zjavne nič nerobilo starosti. „Viem, že ty máš s Kabovčanmi krehký vzťah. Si žena. To im stačí, aby ťa odmietali počúvať. Traja z nich sú Tbarovi žiaci. Predpokladám, že tvoj pocit to zrejme nezlepšuje. Ak teda chceš, môžem si s nimi pohovoriť sám.“

„Nerada ti to pripomínam, ale všetci piati sú šlachťici. Talentovaní mágovia zvyčajne dostanú nejaký prašivý titul, aby si ich knieža zaviazal. Nebudú ťa považovať za rovnocenného...“

Videla, ako Zagurg zaťal zuby a divže si neodplul na zem. V minulosti by to istotne spravil, odvtedy ho však stihla naučiť móresom. Tak len ticho zamrmlal niečo o raňajkách a odišiel.

V kráľovskom sídle v Haladoji sa pomaly všetko prebúdzalo do nového rána, prvého dňa mesiaca kráľa. Oproti bežným dňom zival hrad prázdnotou. Mnohí z bojovníkov a bojovníčok, ktorí tu inak prebývali, sa už dávno vydali na pochod na juh k Nalape do vojny s Čiernymi mágmi. V Haladoji ostalo iba toľko vojakov, koľko potrebovali na obranu hradu a mesta. Dnes sa za ostatnými mali vydať aj vybraní velitelia a kráľova špeciálna jednotka. V Haladoji ostávali do poslednej chvíle, aby doladili všetky plány. Už si však nemohli dovoliť dlhšie čakať, o pár hodín museli vyraziť, ak sa chceli k moranskému vojsku pridať včas.

V kráľovej súkromnej knižnici mlčky sedeli pri prázdnych pohároch dvaja mladí muži. Obaja pôsobili strhane.

Jeden z nich – štíhly elegán s úzkou tvárou a dobráckymi hnedými očami, odetý do brokátového županu – podchvíľou zazeral na preškrtný kráľovský rodostrom.

Svietili v ňom už len nepoužívané prezývky jeho nezvestnej staršej sestry, jej rovnako stratených detí a jeho samého – niekdajšieho princa katrabského, teraz moranského kráľa. Všetkých ostatných zabili Čierni mágovia pred necelým rokom. Lstou sa dostali do haladojského paláca počas osláv pripojenia severných ostrovov ku krajine. Zavraždili jeho otca, vtedajšieho kráľa; staršieho brata, korunného princa; jeho ženu; vyzabíjali všetky deti v hrade, dokonca aj uznaných ľavobočkov. Potom prišli medzi veselíaciach sa hostí, nazvali mŕtveho kráľa bratovrahom a vhodili jeho hlavu medzi ľudí. On sám tam vtedy nebol. Nemal rád všetkých tých pretvarujúcich sa šlachťicov a ak mohol, vyhol sa im veľkým oblúkom. To mu zachránilo život. Jeho sestra, princezná nalapská, práve vtedy v Na-

lape porodila ďalšie dieťa. Ako sa podarilo zachrániť ich matke, ne-
tužil. Vďaka tomu sa dostal na trón, o ktorý vôbec nestál. On, tretie
dieťa, druhý syn.

Druhý z mužov v knižnici – vysoký svalovec s čiernymi vlasmi
zviazanými do chvosta, tmavými uhrančivými očami, hustou bra-
dou, oblečený do šviháckych šiat – sa ustarane díval na svojho kráľa
a najlepšieho priateľa.

„Neznášam to...“ zamrmlal kráľ, pohľad ďalej upieral na ro-
dostrom. *Som bojovník, nie politik*, dodal si v duchu.

„To sme dvaja,“ pritakal jeho priateľ.

Kráľ si ho obzrel s nadvihnutým obočím.

„Ako to myslíš?“

Ka-tras si povzdychol. Kráľovi sa zazdalo, že keby mohol, teraz by
sa Ka-tras radšej zahľbil do svojho pohára, len aby nemusel odpove-
dať. Vypili však už aj víno, aj vodu a nič iné nemali. Po ďalší džbán sa
im nechcelo a sluhovia mali zakázané vstupovať do kráľovej knižni-
ce, keď boli zatvorené dvere.

„Bolo to ľahšie, keď si bol princ,“ riekol Ka-tras napokon. „Tvoj
brat sa tešil na trón. Každým jeho potomkom si ťa tvoj otec čoraz
menej všímal. Mohli sme ísť na pol roka bojovať do pohraničia ale-
bo do jednej z mnohých šľachtických roztržiek. Nik sa tým nezao-
beral. Teraz? Teraz ťa musíme takmer násilím pripútať v Haladoji.
Inak by si sa rútil do boja, v ktorom kráľ bez dediča nemá čo hľadať.
Ostatným musíme klamať, že si náhle ochorel. A ja? Ja sa zrazu hr-
niem proti Čiernym nie ako bojovník, ale ako veliteľ. Budú odo mňa
chcieť vážne rozhodnutia. Br. Navyše tam idem bez svojho pria-
teľa, ktorý mi zachránil krk už toľkokrát, že to ani neviem zrátať.“

Ka-tras sa s unaveným úsmevom pozrel na svojho kráľa. Nepo-
vedal nič nové, prvýkrát to však vyslovil nahlas.

„Áno, bývalo to ľahšie. Chcel by si... chcel by si byť radšej bez ťar-
chy velenia?“ Stálo ho veľa sily takú otázku vôbec vysloviť.

Svoju osobnú jednotku vytvoril inak, než bývalo zvykom. Odmie-
tol sa obklopiť vysokopostavenými šľachticmi či vojenskými veterá-
mi. Na tieto najčestnejšie miesta v moranskej armáde dosadil svo-
jich priateľov pozberaných z rôznych vrstiev a kútov Morany. Za
veliteľa im určil svojho najlepšieho priateľa Ka-trasa, neurodzenú

nalapskú sirotu. Vôbec mu nezáležalo na tom, koľkých šľachticov si tým pohneval. Chcel mať pri sebe ľudí, ktorým môže dôverovať: Ka-trasa, Zundda, Senak'teho, Larante, Ajwis, Dasina, Klara, Absala, Espumara. Poznal ich roky. Pridali sa k nemu, ešte keď bol princ bez nádeje na trón. Takých ľudí potreboval ako soľ. Keby však Ka-tras povedal, že by chcel mať radšej od všetkého pokoj, nebránil by mu odísť.

„Ani po tých rokoch ma neprestávaš prekvapovať, Ka-dunn,“ oslovil ho Ka-tras prezývkou, ktorú mu kedysi dávno dala Ka-trasova milá, ešte než sa dozvedela, koho tak v skutočnosti pomenovala. Už vtedy boli nerozluční kamaráti, a tak jej vraj napadlo, že by ich ľudia mohli volať podobne – Ka-tras, teda Lavoruký, a Ka-dunn, Pravoruký. Dnes tak kráľa volali iba Ka-tras a Zundd. „Popasujem sa s tým. Slúbil som ti to. Nenechám ňa v štitu.“

Kráľ si ulavene odľúkol.

„Ale neteší ma to...“ neodpustil si Ka-tras.

„Viem. Odplatím ti to rečami o hľadaní dobra vo všetkom, čo sa stane, ktorými ma krmiš celú noc: aspoň po dlhom čase uvidíš Nalapu,“ uškrnul sa Ka-dunn zlomyseľne a Ka-tras doňho priateľsky šťuchol. Potom kráľ opäť zväžnel. „Kedy si tam bol vôbec naposledy, Ka-tras?“

„Vydal som sa tam krátko predtým, ako Čierni... prišli sem do Haladoja. Poslal si vtedy holuba do Katraby. Odtiaľ letel ďalší do Portina a z Portina tretí do Nalapy. Tvoja sestra hostila väčšiu spoločnosť prvýkrát od jej posledného pôrodu, keď k nám správa konečne doletela.“

„Hm, pravdu máš...“

„A že uvidím Nalapu? Úprimne, Ka-dunn, desím sa toho. Čierni ju vraj nesplundrovali. Zrejme si ju chcú udržať ako svoju základňu. No aj tak... Vidieť svoj domov v rukách nepriateľov? Vedieť, akými hrôzami si Nalapčania prešli? Neviem ani, kto ešte žije...“

„Nalapa nebude v rukách Čiernych navždy. Máme tolko plánov a tolko možností... niečo z toho musí vyjsť. Jednoducho musí.“

„Ak bohovia dajú.“

„Ty spomínaš bohov, Ka-tras? Tak to musí byť už ozaj zlé,“ pokúsil sa zažartovať Ka-dunn, samému mu to však znelo silene.

„Však je,“ zamrmal Ka-tras.

Ka-dunn si hlasno povzdychol a znova zazrel na preškrtaný ro-
dostrom na stole. Ani jednému z nich už nebolo do reči.

Ráno dostali nehumerskí jazdci jasný príkaz: zbalit sa a vyraziť ešte dnes.

Ador uvažoval, ako by mohli spolu s Gwind zmiznúť. Tá však vyzerala celkom stratená v svojich myšlienkach a poslušne robila všetko, čo jej povedali. Mlčky si zbalila veci: zbroj, ktorá sa jej ušla, lebo všetkým ostatným bola príliš tesná; meč, ktorý vydrankala od zbrojmajstra ako náhradu za šabľu; dýku, ktorú jej vtisol do ruky Panseo a ktorú Owimmo nechal pri Adorovi; zvláštny skladací no-
žík, ktorý jej vraj daroval brat; všetky veci z jej sveta, ktoré sa jej ešte nezničili. Keď skončila s prípravami, ostala stáť tam, kde ju postavili.

Zdala sa mu iná, nevedel však zistiť prečo. Dlhé hnedé vlasy si zviazala do uzla ako obyčajne. Tvár s rovným nosom síce vyzerala strhano, akoby celú noc nespala, ale takto tesne pred cestou do boja nespal takmer nik. Pery, inak plné a ostro krojené, teraz zvierala tak silno, že ich takmer nevidel. Jej štíhla postava sa netypicky hrbila, akoby sa snažila stratiť všetkým z dohľadu, no zároveň zatínala päste, pripravená bojovať. Najväčšiu starosť mu však robili jej modré oči, ktoré vydesene kmitali z miesta na miesto.

„Gwind?“ snažil sa upútať jej pozornosť.

Strhla sa a prvý pohľad, čo mu po dlhšom tichu venovala, vyze-
ral takmer vystrašene. Až o chvíľku sa usmiala a jej oči sa láskyplne rozžiarili.

„Ador,“ vyslovila jeho meno, akoby stále nemohla uveriť, že stojí pred ňou, živý a zdravý.

Chytil ju za lakeť a odtiahol ju do stajne, mimo pohľadov ostat-
ných. Pohladil ju po vlasoch, pobozkal a sotva ucítil jej vôňu, mu-
sel sa veľmi premáhať, aby ju nepoložil na kopy sena. Určite by sa po nich niekto čoskoro zháňal. Nepotrebovali si vyrábať problémy. Tak ju iba objal. Po chvíli sa od nej kúsok odtiahol, aby jej v šere stajne dovidel do tváre.

„Nechcem ísť do boja. Bojov som mal za celý život viac než dosť. Nevieť však, či sa nám podarí zmiznúť. Všetci ti venujú veľa pozornosti. Keby sa naskytna vhodná príležitosť, odvážila by si sa utiecť?“

Pozrela naňho prekvapene, že sa vôbec pýta takú samozrejmosť.

„Škoda, že tu nie je gróf Elaja. Vysvetlil by som mu, že sme spolu zviazaní. Tu to berú vážnejšie než v Morane. Podľa toho, čo chlapi hovorili, myslím, že by som ho presvedčil, aby nás nechal brániť Nehumer. Lenže...“

„Lenže tu nie je.“

Ador si ticho povzdychol a opäť sa nechal zlákať jej perami. Bolo mu zaťažko držať si od nej odstup. Tušil, že sotva vyrazia z mesta, budú sa musieť opäť oddeliť. Patrili k iným jednotkám: on k veliteľovi Lisinovi a ona ku Gregerovi. Zaumienil si však, že sa pokúsi veliteľov presvedčiť, aby ho prideliť bližšie ku Gwind.

„Hneď ako sa nám podarí dostať z tejto šlamastiky, opäť sa vydáme na cestu do Veží magikov, ako si chcela. Alebo by si šla radšej inam?“ spýtal sa, keď sa mu znova podarilo od nej odtrhnúť.

„Chcem ísť domov...“ šepala s takým smútkom, až ho striaslo.

„Tak pôjdeme do tých Veží. Tam by mohli vedieť viac. Počul som, že magici sa tam učia nielen narábať s mesačnými kameňmi, ale majú aj obrovské knižnice plné múdrych kníh. Istotne z nich vyčítajú niečo užitočné, aj keby ti nevedeli oni sami pomôcť. Nájdeť nejaký spôsob. Teraz musíme držať hlavy dole, nepútať zbytočne pozornosť a dostať sa z vojska skôr, než dorazíme na bojisko. Ach, poondiaty Owimmo, takto nám zavaril. Už sme mohli byť slobodní. Najradšej by som ho zaškrtil, ak by už nebol mŕtvý.“

Ucítil, ako Gwind v jeho náručí zmeravela. Odtiahol sa od nej o kúsok viac, aby ju lepšie videl.

Bolesť v jej tvári ho prekvapila. Vedel, čo ten pohľad znamená, videl ho veľakrát. Silnejšie si ju pritisol k telu. Jemne ho od seba odstrčila.

„Dovoľ mi pomôcť ti,“ povedal Ador ticho.

„Nemáš mi ako pomôcť. Nič nevieš.“

Odtisla sa od neho. Ador sa trpkó zachechtal.

„Gwind, uvedom si, kde som vyrastal.“

Hlasno preglgla, zadržala dych a zahľadela sa kamsi za jeho ple-

ce. Ador jej zalúskal prstami pred tvárou, aby znova upútal jej pozornosť.

„Zapamätaj si, Gwind, že to, čo teraz cítiš, je dôkaz, že si stále človek a nie nejaký netvor. Nesnaž sa to všetko potlačiť. To sa aj tak nedá, ver mi. Skús to len pochopiť.“

„Pochopiť?“

Prikývol. Videl, že mu nerozumie. Tak ju len opäť pevno objal. Keby mohol, vrátil by čas späť a zabil by Owimma v spánku, len aby ju ušetril všetkej bolesti, čo jej ten smrad spôsobil.

Po chvíli počul, ako si Gwind povzdychla.

„Mali by sme ísť. Budú nás hľadať,“ povedala ticho zúboženým hlasom. Akoby sa vzdala a odovzdala sa svojmu osudu. Nespoznával ju.

„Poďme teda,“ súhlasil neochotne a vykročil s ňou von zo stajne. Jednou rukou ju stále objímal okolo pása.

„Gwind? Všetko v poriadku?“ spýtal sa vojak s hrdzavou hrivou aj bradou, len čo vyšli na dvor.

„Waint, toto je môj druh, Ador.“

„Druh? No teda! Mne si nedala príležitosť sa ani raz zapotiť na tvojom nahom tele a s týmto si sa rovno zviazala? Srdiečko, to mi nemôžeš spraviť!“

Ador zaťal zuby a výhražne položil ruku na dýku. Prekvapilo ho, že mu Gwind prekryla dlaň v zmierlivom geste.

„To je v poriadku, Ador. Waint má kopy rečí a nič z toho, všakže? Ador je môj druh už dlho. Je to práve on, o kom Owimmo vrel, že ho nechaj zabiť. Lenže prežil,“ dodala šťastne. Na tvári sa jej opäť zjavil úsmev, ktorý mal Ador tak rád.

„Cha, to bude zaujímavé, až sa Elaja vráti. Bude súboj o cicušku Gwind! Elaja má soka!“ zarehotal sa Waint. „Bohovia, to s tebou môžem špásovať, už iba keď bude tento prchký chlapík dosť ďaleko?“ opýtal sa, keď sa Ador opäť namosúrene napäl. „Neviem, neviem, či sa udržím, drahá moja, ale pre teba to skúsím.“

Waint odkračal s ľahkým krokom a širokým úsmevom. Zdalo sa, že mu niečo spravilo veľkú radosť. Gwind na Adorovo prekvapenie iba pobavené krútila hlavou.

„Vojačka Gwind, myslíš, že pre teba rozkazy neplatia?“ strhli sa

na prísny hlas. Ador tušil, že to bude veliteľ Greger, o ktorom už veľa počul a poznal ho z videnia.

Gwind hneď spozornela, odskočila od Adora a postavila sa do pozornu. Kedy ju naučili takej vydesenej poslušnosti? Alebo to boli ešte pozostaky strachu, ktoré Spoločenstvo vrahov vštepovalo všetkým svojim zajatcom?

„Tie zásoby sa na lode samy neuložia, ani kone sa samy nepripravia.... a ty si kto? Ku komu patíš?“ oboril sa veliteľ Greger na Adora.

„Ador, patím k tretej jednotke ľahkej jazdy.“

„Takže veliteľ Lisin. Nakladáte zásoby pri rieke.“

„Veliteľ,“ zastavil ho Ador, „smel by som patril k tvojej jednotke? Rád by som bojoval vedľa svojej družky, Gwind.“

Veliteľ zmätene zažmurkal a nechápavo pozrel na Gwind. Tá veliteľovi potvrdila Adorove slová a krátko vysvetlila to isté, čo Wain-tovi.

„Uvidíme. Teraz do práce,“ odvetil Greger stroho a pokračoval do stajne.

Ador chytil Gwind za ruku a vydali sa mestskými ulicami cez bránu a ďalej k rieke. Tam zakrátko objavili živú reťaz vykladajúcu zásoby z plných skladov.

„Cícer? Prvá loď. Obilie? Druhá. Bôb? Druhá. Ďalšia pšenica? Prvá,“ ozývali sa príkazy.

„Tu ťa netreba, vojačka, nemáš toľko sily. Bež tam k lodiam. Oleg, choď s ňou. Ador, ty sa pridaj sem,“ rozdelil ich veliteľ Lisin, len čo sa zjavili.

Gwind odbehla s mladým mužom, takmer ešte chlapcom, pomáhať s ľahšími vecami. Ador sa zapojil do reťaze.

„To je vždy toľko zásob?“ zaujímal sa Ador. Ak áno, Nehumer bol naozaj úžasným miestom pre život.

„Ani náhodou. Každý chlap, čo na grófovo zavolanie prišiel, musel so sebou priniesť aspoň dva mechy. Tu sa to len uložilo, aby to chlapi nezožrali skôr, než vyrazíme.“

„Hej, tu to mali aspoň možnosť ochutnať miestne potkany a myši,“ zafrflal ďalší.

„No však a čo? To je čerstvé mäso zdarma.“

„Prestaň trepať a rob. Velitelia chcú vyraziť okolo poludnia.“

„Tí si veria...“

Ador sa len uškrnul a podával vrecia ďalej. Krúpy, cícer, jačmeň, bôb, mrkva, zeler, hrach, kusy sušeného a údeného mäsa, slanina a koše nekysnutého chleba či jablk.

„Hej, Ador, potisni sa,“ začul Waintov hlas. Zakrátko sa hrdzavý, vyškerený obor postavil vedľa neho. „Hej, vedeli ste, že toto je Gwindin druh? Owimmo zbabral ešte aj jeho smrť! Hehe! Konečne je po ňom. Nech ho zabil ktokoľvek, ja za tým zvrhlikom plakať nebudem,“ odplul si Waint a pokračoval ďalej v posúvaní mechov.

„Je to pravda? Ty si jej druh?“ opáčil nepriateľsky iný chlap v rade oproti.

„Som, a čo?“

„Zabila mi kamaráta.“

„Karlis, nezačínaj zasa. Terlak mal rozkazy, povedali mu, že je tam nebezpečný väzeň,“ zahriakol ho iný muž.

„Ty si za to zodpovedný,“ pokračoval Karlis a díval sa pritom na Adora. „Je to tvoja ženská.“

„Hm, tak ju môžem potľapkať po chrbte, ako sa jej šikovne podarilo ubrániť sa, kým som ležal v priekope, kde ma carquéni nechali?“

Waint vyprskol. Ostatní muži stíchli. Karlis očervenel od hnevu a na okamih zastal. Vyzeral, že by Adorovi najradšej rozbil hubu.

„Ak chceš niekoho viniť a mstiť sa, môžeš Owimmovi. Ten ju uniesol. Či si to už spravil?“ schválne provokoval Ador, aby odvie-dol pozornosť od Gwind. Medzitým posúval mechy so strukovinami ďalej. Karlisa obchádzali a posúvali vrecia za jeho chrbtom, aby sa pri ňom nehromadili.

Karlis zbledol. „Nazval si ma vrahom?“

Ja teba? pomyslel si Ador a takmer sa rozosmial.

„Karlis! Mechy!“ pripomenul mu veliteľ jeho úlohu.

Karlis si odplul, voľačo zavrčal o tom, ako im to spočíta v prvom boji, a so zaťatými zubami sa opäť pustil do práce.

„Ako vidíš, tvoja Gwind je medzi chlapmi oblúbená,“ prehodil Waint tónom, ktorý dodával jeho slovám celkom iný význam. Ador by mu najradšej vrazil s vrecom, čo držal v ruke. Iba prítomnosť veliteľov ho prinútila ovládnuť sa. Nechcel na seba upozorňovať viac, než bolo treba.

„Prečo vyrážame na noc?“ opýtala sa Gwind, keď ťažkopádne vysadala na koňa ovešaného všetkými jej vecami. Bola rada, že sa jej ušla nejaká zbroj, i keď jej v plieškami pobitej koženej kazajke bolo teplo a prilba ju trocha tlačila. Väčšina chlapov nemala také šťastie. Oleg si prilbu kúpil sám, Ador nemal nič.

„Každá hodina nahráva zbehom. Lahšie sa uteká z mesta plného zmätku,“ odpovedal mladík Oleg s chumáčikmi chlupov namiesto brady a uhrami, ktoré ho ešte neopustili. Mal klusať vedľa nej. „I keď neviem, kto by to robil, keď mu hrozí slučka.“

„Ten, kto si je istý, že ho nechytia,“ zamrmlal chlapík, ktorého prezývku nepoznala. Tvár mal bledú od strachu.

„Neboj sa, mladý,“ plesol ho Waint po pleciach, až ho prehlo, „to zvládneš. Nemíňaj silu na boj s okolnosťami, čo nevieš zmeniť. Radšej sa sústreď na nepriateľa, ktorý ti môže odfakliť hlavu. Vo vojne ide iba o to, či odjebú teba, alebo ty odjebes ich.“

Mladíka viditeľne naplo, Waint sa rozchechtal a vzápätí sa ozval signál. Všetci, čo ešte nesedeli na koňoch, rýchlo vyskočili do sediel a ešte raz skontrolovali, či nezabudli na niečo podstatné.

Nehumerské vojsko sa vydalo na juh v poobedie prvého dňa mesiaca kráľa. Vyprevádzali ich ovácie a plač Nehumerčanov. No Gwind ich nepočula. Hlavu mala preplnenú myšlienkami. Myslela na Owimma, ktorý v noci zahynul jej rukou. Na Karlisa klusajúceho za ňou, čo jej slúbil smrť v prvom boji. Na Adora, ktorému nedovolili pridať sa k tej istej jednotke. Na mulicu Betku, ktorá sa na ňu dívala veľkými smutnými očami a nešťastne híkala, keď sa s ňou Anna lúčila. So sebou ju vziať nesmela, vraj by ich zdržovala.

Velitelia ich hnali klusom vpred po udupanej ceste popri rieke, na ktorej sa plavili ich cenné zásoby.

Zdalo sa jej to neskutočné. Mierila do vojny, kde mala zabíjať a brániť sa cudzím úderom a vôbec nevedela, prečo to robí. Všetci okolo nej mali zrejme nejaký dôvod. Chránili svoje rodiny, snažili sa splniť prísahu, zarobiť peniaze, získať pôdu, alebo dúfali, že si vybojujú slávu a uznanie. Dokonca aj Ador mal dôvod – šiel pre-

to, aby ich s Gwind od seba neoddelili. Len ona mala pocit, že to robí, lebo nemá na výber. *Vždy máš na výber, aj keď máš pocit, že niet z čoho vyberať*, ozvalo sa jej v hlave a ona si znechutene odfrkla.

Zamyslene klusala vpred, nechávajúc sa unášať davom, ktorému venovala len málo pozornosti. Nevšímala si reči, pokriky ani nadávky zo svojho okolia. V jej mysli trónil jeden obraz nad ostatnými – desivý, krvavý a ona v ňom hrala hlavnú rolu. Nič z toho, čo si o sebe kedy myslela, neplatilo.

Zabila.

Z myšlienok ju vytrhol až signál krátko pred zotmením. Prikázali im zastať, zoskočiť z koní a rozbiť tábor na noc.

„Žiadne stany! Nebudeme sa zdržovať, kým neprší,“ ozývali sa rozkazy z každej strany. Mali sa vyspať pod hviezdnu oblohu. Lutovala, že sa nikdy nenaučila rozpoznávať súhvezdia, možno by jej prezradili, kde je a ako by sa mohla vrátiť do vlastného sveta.

Vrátiť? Ako sa môžem vrátiť? Som predsa vrahyňa...

Odrazu jej prišlo tak zle, že sa bez varovania rozbehla do blízkych kríkov. Matne vnímala, ako na ňu Oleg aj Ador niečo kričia. Nevšímala si ich. V ušiach jej hučalo, brucho jej napínalo, na jazyku zacítila kyselinu. O chvíľu sa predklonila a vyvrátila na zem chlieb z obeda. Keď zacítila vývratky v nose, opäť ju naplo.

„Bohovia, tá ženská to vôbec nezvláda. Keď sa na nás poženie vojsko Čiernych, poserie sa strachom. Načo sme ju so sebou brali?“ počula čiesi reči.

„Gwind?“ oslovil ju Ador vlúdne. Stál celkom pri nej.

Cítila studený pot na pokožke a slabosť v nohách. Spravila pár tackavých krokov ďalej od vlastných vývratkov a bližšie k ostatným vojakom. Tam si sadla na trávku. Roztriasla sa. Ador ju opatrne chytil za ruku.

„Viem, že vnímaš zabíjanie inak než ja. Povedal by som dokonca, že inak než väčšina Morančanov. Vždy som myslel, že je to tým, že si cudzinka. No teraz neviem... Už ako sme šli horami mi prišlo čudné, ako ťa rozhodila smrť bojovníkov, ktorí padli pri tvojej prvej úlohe. Temer som ťa nespoznával, stále si bola s pohárom v ruke. A teraz... Prečo ťa tak vzalo, že o život prišiel chlap, ktorý ti ubližoval? Vnímajú to vo vašom svete všetci tak citlivo?“